

Kiss Dániel

EGY BETÖRÉS EMLÉKE

[BECSAPÓDÁS]

2017-04-30 | BECSAPÓDÁS, NOVELLA

Nem a készpénz fájt, amit elvitt, hanem a keze, amit itt hagyott. Meg amit nem talált fontosnak.

Nem attól félek éjjel, hogy megint itt van a sötétítő függöny mögött. Elképzelem, ahogy átrúgom az erkélykorláton, ő leesik, én fennmaradok. Nincs itt, ő nem egy taekwondo-ellenfél a páston, nem rém az ágy alatt – őt magát sosem látom, mindig csak a kezét. Egy kezét, valamelyik szekrényben. Belülről kinyitja, és kihányja az emlékeimet, mint gyónó a bűneit a pap reverendájára. Az emlékektől félttem, nem tőle. Hogy megint kihúzza a szekrényem fiókjait, amikbe már magamnak sem engedtem betekintést, megfeledkeztem róluk, zugok, amikről azt hittem, csak én tudok – de ő megint mindent a földre szór. Bejövök az ajtón, és a szőnyegen hever az egész életem befogadhatatlan sokasága. Nem időben-térben elhelyezve, nem életszakaszokba szervezve, csak úgy, egymás hegyén-hátán, a lélek őskáoszában.

Mindent visszapakoltam a helyére. Mindent és mindenkit ahova, amihez, akihez tartozik, de a tárgyak már nem találták helyüket és kapcsolódásukat.

mindig csak a kezét

A keze meg a cipőtalpa. Könyvek lapjain, verseim kéziratain. Talán a civilizátlansága zavart, a bakancsnyom az ideáimon, asztalomon egy jegyzetre borított pohár víz. Lehet, a

civilizátlanságánál is jobban a saját civilizátlatlan reakcióm, a „ha itt lettem volna, megölöm”, meg hogy elsőre cigánynak képzeltem, akinek egyébként beszélem a nyelvét. Mert ide csak egy gyerekkorában kerítéseket mászó, vékony, alacsony cigány tud derékon összecsatolható, olcsó hegymászás beülővel felkapaszkodni. Mert gyerekként más nem mászott kerítést. Én se. De mégis a civilizátlansága zavart, az érdektelensége. Benézett oda, ahova magamnak se engedném. Titkos naplóbejegyzéseket, kliensek aktáit forgatta fel, nagyregényeket, versesköteteket. Ma mégis kevésbé zavarna ittlétének gondolata, ha akkor leül és beleolvas a vallomásaimba, ha látta volna, hogy a macsós szoba kemény bútorainak mélyén milyen védtelen vagyok, ha elvisz magával egy könyvet, ha fellapoz egy kötetet, azt mondom, muro drago amal, vidd az aranyaimat. De nem. Azért söpörte le és rázta szét az összes könyvet, mert az elsőben egy tízezrest talált. Képet alkottam róla, pedig nem láttam. A fantomot nem lehet elképzelni. Mindig csak a kezét láttam. Azt is fekete kesztyűben, holott a nyomozó grafitporral szinte mindenben megtalálta az ujjlenyomatait, a barátnőm fénykép-arcán, a sakkérmeimen, az ingeimen, a

villanykapcsolón. A grafitportól láttam, ahogyan összetapicskolt mindent, és azt kívántam, bárcsak ne rajzolódott volna ki a zsír. De már késő, láttam, hogy itt volt, itt van a keze, ami mindenhez hozzáért. Néha még ma is úgy érzem magam itt a szobában, mint egy kislány, akit fogdosott az apja, és az ősbizalom örökre odalett. A kéz nyoma rajtam marad. Itt van a polcon, a szekrényben, a fiókban. Mászkál, mint egy patkány, és szorongva várom, mikor lök a fejemre egy szennyes emléket.

Nem az zavart, amit elvitt, hanem amit itt hagyott. Engem, aki nem érdekelte. Az is zavart, ahogyan távozott. Két lepedőt összecsomózva és a korlátra kötve. Nem illett hozzá, nem járt neki, nem illett a civilizátlanságához ez a kreativitás, ez a romantika. Tudom, hogy a kezén mászott le, tudom, hogy magával vitte a kezét. És mégis itt hagyta a vállamon.

kép | Thomas Hawk, flicker.com